

ZNANSTVENI KOLOKVIJ

**SALONITANSKA MUZA
DUJE RENDIĆA-MIOČEVIĆA**

Dignum laude virum Musa vetat mori

Muza ne dopušta da umre muž vrijedan hvale

(Hor., Carm. IV, 8, 28)

Galerija Doma „Zvonimir“

Solin, 29. lipnja 2016.

PREDGOVOR

Ove godine 29. lipnja obilježavamo 100 godina od rođenja arheologa Duje Rendića-Miočevića, znamenitog istraživača Salone. Kao studenti arheologije, proveli smo s profesorom Rendićem početkom sedamdesetih godina prošlog stoljeća (1972., 1973., 1974.) nekoliko istraživačkih kampanja u Saloni na spoju bedema stare jezgre Salone i njezina istočnog dijela sjeverno od poznatih *Porta Caesarea*. Tada smo u potpunosti doživjeli posebnu vezu D. Rendića-Miočevića sa Salonom i Solinom. Upravo zato smo mi, njegovi studenti, kolege i prijatelji inicirali još jednom prisjećanje na našega Profesora jednodnevnim skupom na mjestu kojemu je posvetio velik dio svoga znanstvenog opusa. Dragi Profesor, *natus et nutritus* u Splitu, ali stalno vezan uz Salonu – Solin, danas počiva u sjeni čempresa Lovrinca i kao čuvar bdije nad Salonom i svojim Splitom, pa i kroz nas, svoje učenike. Ovaj skup naš je darak zahvalnosti Duji Rendiću-Miočeviću.

Skup smo realizirali uz svesrdnu podršku Grada Solina i Doma „Zvonimir“ kojima zahvaljujemo, jer teško bismo bez njihove materijalne i moralne pomoći mogli obilježiti ovu važnu godišnjicu koja može biti onaj kamen temeljac za novi pristup spomenicima Salone i Solina u budućnosti.

Jasna Jeličić Radonić i Mirjana Matijević Sokol

PROGRAM KOLOKVIJA

9:00 UVODNA IZLAGANJA

9:15 **Marina ŠEGVIĆ**

Duje Rendić-Miočević, Život i djelo

9:30 **Ivan MIRNIK**

Opus Duje Rendića – Miočevića

na suvremenim znanstvenim međumrežnim stranicama

PRVA SESIJA

9:45 **Nenad CAMBI**

Osvrt na neka nepoznata svjedočanstva kultova

Mitre, Sola i Apolona iz i oko Salone

10:00 **Ante RENDIĆ- MIOČEVIĆ**

Arheološka istraživanja na spoju gradskih bedema

sjeverno od Porta Caesarea

10:15 **Jasna JELIČIĆ RADONIĆ**

Gloria virtutem tamquam umbra sequitur

10:30 **Joško BELAMARIĆ**

Rendić-Miočevićeva teza o sadržaju uništenog središnjeg motiva

friza Dioklecijanova mauzoleja

10:45 **Mirjana MATIJEVIĆ SOKOL**

Od epitafa svećenika Ivana do epitafa kraljice Jelene

11:00 – 11:30 Pauza za kavu

DRUGA SESIJA

11:30 **Tonko MAROEVIĆ**

UKLESANI STIHOVI, USKLAĐENI PREPJEVI

Prevoditeljska dionica Duje Rendića Miočevića

11:45 **Bruna KUNTIĆ-MAKVIĆ**

Διάλεκτος, γράμματα, *signum*

12:00 **Branka MIGOTTI**

Stela iz Dobrinaca kod Rume

12:15 **Miroslav KATIĆ**

Kasnoantičke utvrde u zaleđu Salone

12:30 **Ivan RADMAN – LIVAJA**

Pregled ilirske onomastike na sisačkim tesarama

12:45 **Dino DEMICHELI**

Neobjavljeni i nepoznati rimskodobni natpisi iz Šuplje crkve u Solinu

13:00 **Ivan MATIJEVIĆ**

O vojnoj karijeri na salonitanskom natpisu *CIL* 3, 2062 (8747)

13:15 **Josip DUKIĆ**

“Salona Christiana”, Pisana ostavština don Frane Bulića

biblioteci Centralnoga bogoslovnog sjemeništa u Splitu

13:30 **Vladimir SOKOL**

Aleja istraživača Salone – Dolina kraljeva: prijedlozi

14:00 **Završna riječ**

SAŽECI IZLAGANJA

Joško BELAMARIĆ

Rendić-Miočevićeva teza o sadržaju uništenog središnjeg motiva friza Dioklecijanova mauzoleja

U nizu tekstova o ikonografiji i stilu friza u Dioklecijanovu mauzoleju, studija Duje Rendića-Miočevića – premda se, začudo, često ne citira – ostaje temeljnom za razumijevanje sepulkralne tematike i promišljene simbolike njegove kompozicije.

Autor će u svom prilogu pokazati u čemu se sastoji inovativnost Rendić-Miočevićeve interpretacije. Usporedit će je sa starijim i novijim pogledima na problem stila i sadržaja toga, u mnogo čemu jedinstvenog friza, naznačujući pritom nakoliko problema koji još uvijek ostaju otvoreni.

Osvrt na neka nepoznata svjedočanstva kultova Mitre, Sola i Apolona iz i oko Salone

Akademik Duje Rendić-Miočević često je obrađivao spomenike kulturnoga sadržaja. Osobito je bogat njegov doprinos kultu Silvana i Nimfa. S tim u skladu, u ovome izlaganju bit će riječi o nekim novim svjedočanstvima božanstava navedenih u naslovu priloga.

Prije svega, spomenuo bih dva fragmenta vezana uz svetišta Mitre. Prvi je fragment Mitrina reljefa poviše vrata Torjuna, od kojega su se sačuvali samo dio figure Kauta na lijevo sa spuštrenom bakljom te noga bika. Od figure Mitrine tauroktonije nije se sačuvalo ništa, a na drugoj strani antitetički morao je biti Kautopat. Na podatku zahvaljujem kolegi J. Belamariću.

U Arheološkom muzeju u Splitu nalazi se reljef mitričkog Aiona (leontokefalno božanstvo) koje do sada kao takvo nije identificirano. Jednaku ikonografiju, samo daleko većih dimenzija, pokazuje golemi reljefni blok nađen u blizini južnih zadarskih zidina koji sam objavio u *Diadori*, br. 21, godine 2003.

Kult Sola razmjerno je rijedak u Dalmaciji i tim više je važan nedavni nalaz na groblju u Sv. Martinu u Podstrani. Na reljefu se pri dnu nalazi natpis: Ser (vus) Invic[to SO[li. Na reljefnoj površini noge su nagog božanstva, a uz njih su desno pas i lav, simboli zvijezda. Ovaj reljef nedvojbeno indicira svetište Sola u tome mjestu.

Sol je prikazan i na konzoli na fasadi tzv. Malog hrama Dioklecijanove palače s radijalnom krunom i bičem. U literaturi je pogrešno naznačeno da je na jednoj konzoli sa sjeverne strane istog hrama također prikazan Sol. Međutim, nije u pitanju Sol nego Apolon jer ima tobolac, a nema ni radijalnu krunu. Apolonskoj simbolici pripadaju grifini i eroti koji se javljaju na frizu. Apolon je bio poseban predmet Dioklecijanova štovanja.

Dino DEMICHELI

**Neobjavljeni i nepoznati rimskodobni natpisi
iz Šuplje crkve u Solinu**

Prilikom arheoloških istraživanja srednjovjekovne crkve sv. Petra i Mojsija na lokalitetu Šuplja crkva u Solinu 1931. godine, otkriveno je nekoliko rimskodobnih epigrafskih spomenika. Svi su spomenici bili pronađeni kao sekundarno iskorišten materijal koji je u srednjemu vijeku služio kao materijal za gradnju crkve ili za starohrvatske grobove koji su se oblagali i pokrivali ulomcima natpisa.

Podaci kojima raspolazemo pripadaju dijelu arhiva Ejnara Dyggvea, a radi se o terenskim fotografijama i skicama. Iz ove je dokumentacije prepoznato ukupno dvanaest epigrafskih spomenika različitog stupnja sačuvanosti, no većini od njih do danas se nije ušlo u trag, pa su ovi podaci od iznimne važnosti jer za neke spomenike predstavljaju jedini dokaz o postojanju. Radi se mahom o nadgrobnim spomenicima koji zasigurno potječu s obližnje rimske nekropole i možemo ih datirati od 2. do 5. stoljeća.

Josip DUKIĆ
„SALONA CHRISTIANA”

**Pisana ostavština don Frane Bulića biblioteci Centralnoga
bogoslovnog sjemeništa u Splitu**

Don Frane Bulić spada u najpoznatije svećenike splitske Crkve i jedan je od najvećih i najpriznatijih arheologa u Hrvatskoj. Biblioteci Centralnoga bogoslovnog sjemeništa u Splitu, u kojemu je dobio teološku izobrazbu (1865. – 1869.), don Frane je ostavio 28 svezaka rukopisne i tiskane građe. Ta vrijedna ostavština danas se čuva u priručnoj biblioteci Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Splitu. Nažalost, jedan svezak je nestao pa se sada u biblioteci čuva 27 svezaka. Svesci su poredani po vremenskom slijedu, počevši od 1880. pa sve do 1934. godine. Na nekim svescima označene su po dvije, tri ili više godina. U svescima se nalaze uvezana brojna pisma, dopisnice, razglednice i brzojavi iz kojih se razabire Bulićeva povezanost s brojnim poznatim ličnostima u domovini i u inozemstvu. Uz bogatu korespondenciju, u svescima se čuvaju i razne brošure, novinski isječci, pozivnice, članci i nekoliko knjiga. Sačuvano je i nekoliko promemorija. Svaku jedinicu u pojedinom svesku don Frane je označio rednim brojem.

Don Franina ostavština nalazi se u lošem stanju i teško je dostupna istraživačima. Početkom 2014., kao predstojnik katedre za crkvenu povijest Katoličkoga bogoslovnog fakulteta, pokrenuo sam projekt sređivanja te ostavštine. U projekt su se uključile i ugledne ustanove: Arheološki muzej u Splitu, Filozofski fakultet u Splitu, Odjel za povijest, te Dom kulture „Zvonimir“ iz Solina. Do lipnja 2016. na projektu skeniranja i popisivanja građe radilo je osam studenata Katoličkoga bogoslovnog fakulteta. Oni su skenirali svih 27 svezaka građe, dva sveska građe što ih je don Frane ostavio Arheološkom muzeju u Splitu te su popisali građu koja se nalazi u sedamnaest svezaka (I. – XVII.). Zahvaljujući dosadašnjem radu, moguće je temeljitije proučavanje života i rada don F. Bulića, kojega je Duje Rendić-Miočević iznimno cijenio i koristio se rezultatima njegovih istraživanja, osobito kada je u pitanju salonitanska povijest.

Jasna JELIČIĆ-RADONIĆ

Gloria virtutem tamquam umbra sequitur

Salona, glavni grad rimske provincije Dalmacije, bila je u fokusu istraživanja akademika Duje Rendića-Miočevića, osobito nastanak grada i njegov razvoj od najranijih razdoblja do kasne antike. Na predavanjima i terenskim istraživanjima iznosio je svojim studentima složenu problematiku salonitanske spomeničke baštine te ih neprestano poticao na proučavanje antičke Salone.

Premda je prihvaćao mnoge Dyggveove teze o salonitanskim spomenicima, često ih je podvrgavao kritičkoj analizi, iznoseći pritom nove poglede. Jedinstven pristup ogleda se u pojedinim studijama posvećenima monumentalnim salonitanskim građevinama i kompleksima. Njegova dalekosežna razmišljanja potvrđuju i nova otkrića, kao obuhvaćanje ranije izgrađenog amfiteatra novim prstenom gradskih fortifikacija. Na isti način promatrao je i ranokršćanske spomenike, kao npr. salonitanski krstionički sklop, zapadnu baziliku ili cemeterijalni kompleks na Marusincu, osvjetljavajući ih sa svih aspekata. Salonitanski opus akademika Duje Rendića-Miočevića upravo je polazište za buduća istraživanja Salone.

Miroslav KATIĆ

Kasnoantičke utvrde u zaleđu Salone

Od unutrašnjosti prema Saloni vodile su dvije rimske ceste: tzv. *Via Gabiniana* koja je vodila prema Andetriju i druga koja je vodila prema današnjem Sinju i Trilju (Tilurium). U vrijeme kasne antike, uz ove ceste formiraju se kasnoantičke utvrde na uzvisinama. Prva i najvažnija bila je na Klisu, koja je štitila sam prilaz Saloni, nedaleko od nje prema Dugopolju nalazi se utvrda Šutanj, pa Grubuša iznad Dicma, a najvjerojatnije i utvrda Sinj ima kasnoantičke temelje. Isti je slučaj sa srednjovjekovnom utvrdom Brečevo kod zaseoka Bračevići u Muću.

Osim utvrda, podizala su se i ruralna naselja u nizini, poput onog nedavno iskopanoga u Konjskom. Utvrde su imale ulogu zaštite lokalnog stanovništva koje je živjelo u zaleđu Salone, a također su kontrolirale neposredan pristup Saloni. Uz utvrde i ruralna naselja podizale su se i crkve. U članku će se obraditi slika kasnoantičkog pejzaža u neposrednom zaleđu Salone.

Nadahnuti radovima D. Rendića-Miočevića i na njihovu tragu, prikazujemo što stari pisci, u prvome redu Grk Polibije i Rimljanin Tit Livije, svjedoče o sredstvima kojima su se ilirski vladari koristili u komunikaciji s vlastitim podanicima i s vanjskim svijetom. D. Rendić-Miočević raspravio je o imenu trećega člana poslanstva koje je makedonski kralj Perzej uputio ilirskome kralju Genciju uoči 3. makedonskog i 3. ilirskog rata. Mi ćemo obratiti pozornost na Polibijevu tvrdnju da je Perzej toga poslanika imenovao jer je znao τὴν διάλεκτον τὴν Ἰλλυρίδα i pokazat ćemo da se Polibije riječju διάλεκτος koristio za svjetske jezike onodobnog Sredozemlja.

U Polibijevu se rječniku lijepo razlikuju poslanici-glasnici (πρεσβευταί), sposobni i ovlašteni za usmenu komunikaciju, i γραμματοφόροι, glasnici-pismoonoše koji prenose pisane poruke. Zbog razrađene terminologije, moraju se s povjerenjem prihvatiti Polibijeve vijesti da je ilirska kraljica pismom naređivala svojem generalu i da su druge osobe iz ilirske etnarhije čitale pisane poruke.

Novac kao sredstvo priopćavanja također je standard uspostavljen na antičkome Sredozemlju. Sačuvani su primjerci novca s likom, imenom i naslovom kralja Gencija. Njegovi su izaslanici, prema Titu Liviju, u makedonskoj riznici ilirskim znakom obilježili novac kojim je Perzej obećao platiti savezništvo njihova vladara, a Rimljani su novac ondje zatekli i identificirali.

Domaća i međunarodna službena komunikacija ilirskih vladara, bar u vrijeme triju ratova s Rimljanima, dosegla je respektabilnu razinu, poprimila sve onodobne oblike i uključivala pisanu komunikaciju u opsegu koji ne dopušta da se ilirsko društvo toga doba paušalno smatra agrafskim.

Tonko MAROVIĆ

UKLESANI STIHOVI, USKLAĐENI PREPJEVI

Prevoditeljska dionica Duje Rendića-Miočevića

Dragocjen prinos našoj književnoj kulturi donijela je knjiga *Carmina epigraphica* Duje Rendića-Miočevića. U njoj je autor sustavno okupio, te skladno i nadahnuto prepjevao, vrlo zanimljivu građu grčkih i latinskih stihova uklesanih na razne antičke spomenike i lokalitete. Naravno, pretežan broj sastavaka su epitafi, nadgrobni natpisi u kojima je sintetiziran lik pokojnika i iskazana žalost zbog gubitka, ali ima i inih tekstova, među kojima se veličinom i značenjem ističe pohvala izvoru (Licinijana i Pelagije), uklesana u živu stijenu u Živogošću, što je poetski i kulturalno znakom iznimnih dometa.

Kao priređivač i posebno kao skrupulozni prevoditelj – vjeran izvornici-ma metrički, a u hrvatskim verzijama leksički izbirljiv i elegantan – Duje Rendić-Miočević zaslužuje priznanje i s onu stranu arheologije i filologije, odnosno zahvalnost književne struke i publike.

Ivan MATIJEVIĆ

O vojnoj karijeri na salonitanskom natpisu *CIL* 3, 2062 (8747)

U staroj kamenoj kući u solinskim Paraćima, na zapadnoj strani gledališta arene, uzidana su dva ulomka nadgrobnog natpisa vojnika Lucija Varija [---]. U pokušaju rekonstrukcije njegove karijere, postavljaju se tri osnovna pitanja na koja je teško dati konačan odgovor.

Jesu li njegove službe navedene retrogradno, je li u legiji Jedanaesta *Claudia pia fidelis* bio običan vojnik ili centurion i je li kohorta u kojoj je služio bila Šesta *vigilum* ili Šesta *Voluntariorum*? Osim brojnih stranih istraživača, značajan doprinos rješavanju ovih pitanja dao je i profesor Duje Rendić-Miočević.

Mirjana MATIJEVIĆ SOKOL

Od epitafa svećenika Ivana do epitafa kraljice Jelene

Duje Rendić-Miočević veliki je doprinos dao na polju epigrafije. Ne samo da se bavio natpisima s aspekta arheologa, nego se potvrdio i kao izvrstan prevoditelj onih izabranih, sročeni u stihu. Među njima se ističe onaj svećenika Ivana s cemeterija na Marusincu koji s poznatim natpisom opatice Ivane s Manastirina obilježava novi kršćanski izričaj na nadgrobnim spomenicima koji će zaći u srednji vijek i biti nazočan u epitaistici preko formula *Hic requiescit.... Hic quiescit* etc.

U tom je nizu i natpis hrvatske kraljice Jelene, otkriven na Otoku u Solinu, o kojemu je Duje Rendić-Miočević napisao izuzetno vrijedne stranice, uspostavljajući tako i onu neminovnu poveznicu Salone, Solina, ali i Splita.

Branka MIGOTTI

Stela iz Dobrinaca kod Rume

Prvi put cjelovito se objavljuje stela legijskog tribuna Aurelija Januarija iz Dobrinaca kod Rume (ager *coloniae Bassianae*), danas u Arheološkom muzeju u Zagrebu. Natpis s tog spomenika objavljen je više puta, od CIL-a (III, 10208) do suvremenih internetskih baza podataka. U novije vrijeme autorica ovog priloga u dva je navrata u različitim kontekstima spomenula navedenu stelu, uz ilustraciju, ali s pogrešnim podatkom o nepoznatom mjestu nalaza, ne znajući da upravo s nje potječe spomenuti natpis, kao što ni autori koji su objavljivali taj natpis nisu znali da on pripada spomenutoj steli.

U ovome prilogu opisuju se okolnosti u kojima je došlo do pogreške kod navođenja podrijetla stele, te se ona u ovoj prilici konačno objavljuje cjelovito.

Ivan MIRNIK

Opus Duje Rendića-Miočevića na suvremenim znanstvenim međumrežnim stranicama

Radove akademika Duje Rendića-Miočevića danas možemo tražiti i čitati, a da nismo obvezni dolaziti u razne knjižnice. Naš vrlo koristan hrvatski „Hrčak“, tako zgodno nazvan, predočuje nam svega nekoliko njegovih članaka tiskanih u znanstvenim časopisima *Starohrvatska prosvjeta* i *Vjesnik Arheološkoga muzeja u Zagrebu*. Daleko više, gotovo cjelokupni njegov znanstveni opus, znanstveni i novinski članci, enciklopedijske natuknice te knjige, mogu se neograničeno i u bilo koje vrijeme proučavati na „Academia.edu“. Riječ je o 196 članaka i 8 knjiga.

Tko ima vremena, neka svakako pogleda statističke podatke o člancima koji se najviše čitaju, a zanimljivo je vidjeti i iz kojih se zemalja regrutiraju čitatelji. Svatko može pročitati njegov životopis – iz pera Marina Zaninovića – kao i pregledati njegovu impozantnu bibliografiju sa 208 bibliografskih jedinica, čiju je osnovu složila Marina Šegvić. Ipak ni, bibliografija, a ni skup njegovih radova još nisu cjelokupni, jer postoje radovi D. Rendića-Miočevića objavljeni u Italiji, npr. u *Enciclopedia Cattolica*, ali bez njegova potpisa. Bilo je to u vremenima kada tako nešto nije bilo zgodno. Isto tako se praćenje radova D. Rendića-Miočevića može promatrati i na adresama „Google Scholar“, odnosno „Google znalac.“ Ni to danas nije sve...

Ivan RADMAN-LIVAJA

Pregled ilirske onomastike na sisačkim tesarama

Sisačke tesere su, među ostalim, i izniman povijesni izvor za antroponimiju stanovnika Siscije u 1. i 2. stoljeću poslije Krista. Za rijetko koji grad u Panoniji danas postoji tolika količina dokumentiranih osobnih imena, a među gotovo tisuću pojedinaca koji se spominju na tim etiketama, zabilježen je i značajan postotak nositelja imena koja se nedvojbeno ili s većom vjerojatnošću mogu vezati uz ilirsko-panonski antroponimijski krug.

Predavanjem bi se pokušao pružiti pregled tih imena, ali i širi društveni te etnički kontekst u kojem su ti natpisi nastali.

Ante RENDIĆ-MIOČEVIĆ

**Arheološka istraživanja na spoju
gradskih bedema sjeverno od Porta Caesarea**

Duje Rendić-Miočević, u razdoblju od 1970. do 1973., istraživao je na spoju gradskih bedema Salone sjeverno od Porta Caesarea. Počeci istraživanja na navedenom lokalitetu bili su usklađeni s radovima što su krajem šezdesetih i ranih sedamdesetih godina proteklog stoljeća na nekoliko lokacija šireg solinskog područja bili organizirani u sklopu suradnje Arheološkog muzeja u Splitu s odgovarajućim američkim institucijama, sa Smithsonian Institution, odnosno s Rutgers University iz New Brunswicka u New Jerseyu.

Istraživanja su započela 1970. godine, nakon jednogodišnje stanke nastavljena i okončana 1972. te poslije opet nastavljena 1973. godine, tada u suradnji Arheološkog instituta Sveučilišta u Zagrebu i splitskog Arheološkog muzeja. Radovima je tijekom čitavog razdoblja rukovodio D. Rendić-Miočević, a suradnik je bio autor ovog priloga, ondašnji kustos splitskoga Muzeja. Čitavo vrijeme u radovima su sudjelovale i ondašnje studentice arheologije J. Jeličić i M. Matijević, povremeno i studenti Š. Žižić, V. Sokol i drugi, dok je arhitektonsku dokumentaciju izradila ondašnja studentica arhitekture M. Čemer. Preliminarne rezultate istraživanja za svaku od navedenih kampanja objelodanio je A. Rendić-Miočević, u kratkim izvješćima tiskanima u nekoliko relevantnih svezaka ondašnjeg *Arheološkog pregleda Jugoslavije*.

U ovom izlaganju donosi se sumarni pregled rezultata istraživanja na mjestu spajanja dva pravca gradskih fortifikacija. Tijekom navedenih radova otkriveni su novi sadržaji, ali su neki problemi ostali nedorečeni, osobito zbog složene situacije urušavanjem i popravljanjem pojedinih dijelova bedema i prenamjenama prostora neposredno uz njih, što govori o različitim vremenskim razdobljima.

Aleja istraživača Salone – Dolina kraljeva: prijedlozi

Salonitanski spomenici, osobito natpisi, bili su predmet zanimanja već humanista Dmine Papalića i Marka Marulića. Otada pa do najnovijih vremena, više je arheologa, povjesničara, arhitekata dalo obol istraživanju Salone i njezinih spomenika na različite načine. Neki su osobito zaslužili da ih se obilježi u prostoru definiranom uz cemeterij na Manastirinama.

U izlaganju se osvrćem na najvažnije od njih čija bi memorija bila materijalizirana u obliku bista u drvoredu čempresa, tvoreći *Aleju istraživača Salone* u okviru kompleksa Tusculum. Kako je Salona sa svojim antičkim i ranokršćanskim kompleksom neodvojiva kulturnopovijesna cjelina sa srednjovjekovnim spomenicima Solina, predlaže se da se uz spomenuti projekt afirmira i potakne realizacija projekta *Dolina kraljeva*. Don Frane Bulić, don Lovre Katić, Duje Rendić-Miočević, Einar Dyggve zaslužili su svoje mjesto u aleji istraživača Salone, ali su svoje djelo vezali i za Trpimirove Rižinice, mauzolej hrvatskih kraljeva na Otoku te krunidbenu baziliku kralja Zvonimira. Ovim bi se projektom valoriziralo najvažnije povijesno nasljeđe hrvatskoga identiteta.

POPIS SUDIONIKA KOLOKVIJA

prof. dr. sc. Joško BELAMARIĆ
Institut za povijest umjetnosti
Centar Cvito Fisković
Kružićeva ulica 7, 10000 Split
josipbelam@gmail.com

Nenad CAMBI, akademik
Profesor emeritus Sveučilišta u Zadru
Zoranićeva 4, 21000 Split
nenad.cambi@xnet.hr

doc. dr. sc. Dino DEMICHELI
Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu
Odsjek za arheologiju
Ivana Lučića 3, 10000 Zagreb
ddemiche@ffzg.hr

doc. dr. sc. Josip DUKIĆ
Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Splitu
Zrinjsko-Frankopanska 19, Split 21 000
jossd@tiscali.it

prof. dr. sc. Jasna JELIČIĆ RADONIĆ
Odsjek za povijest umjetnosti
Filozofski fakultet Sveučilišta u Splitu
Sinjska 2, 21000 Split
jjelicicradonic@gmail.com

dr. sc. Miroslav KATIĆ
Konzervatorski odjel u Trogiru
Gradska 41/2, 22220 Trogir
Miroslav.Katic@min-kulture.hr

prof. dr. sc. Bruna KUNTIĆ MAKVIĆ
Odsjek za povijest
Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu
Ivana Lučića 3, 10000 Zagreb
bkm@ffzg.hr

Tonko MAROEVIĆ, akademik
Institut za povijest umjetnosti
Ul. grada Vukovara 65, 10000 Zagreb

doc. dr. sc. Ivan MATIJEVIĆ
Odsjek za povijest
Filozofski fakultet Sveučilišta u Splitu
Put iza nove bolnice 10c, 21000 Split
imatijev@ffst.hr

prof. dr. sc. Mirjana MATIJEVIĆ SOKOL
Odsjek za povijest
Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu
Ivana Lučića 3, 10000 Zagreb
m.matijevic.sokol@gmail.com

dr. sc. Branka MIGOTTI
Odsjek za arheologiju HAZU
Ante Kovačića 5, 10000 Zagreb
branka.migotti@gmail.com

dr. sc. Ivan MIRNIK
Mihanovićeve 32, 10 Zagreb
i.a.d.mirnik@gmail.com

dr. sc. Vladimir SOKOL
Ul. kralja Zvonimira 7, 10000 Zagreb
sokol.vladimir.zg@gmail.com

dr. sc. Ivan RADMAN LIVAJA
Arheološki muzej u Zagrebu
Zrinski trg 19, 10000 Zagreb
iradman@amz.hr

Ante RENDIĆ- MIOČEVIĆ, prof.
Ul. grada Vukovara 35, 10000 Zagreb
rendicmiocevic@xnet.hr

Marina ŠEGVIĆ, prof.
Gajeve 7, 10000 Zagreb
marina.segvic@gmail.com

ZNANSTVENI KOLOKVIJ
SALONITANSKA MUZA DUJE RENDIĆA-MIOČEVIĆA

Pod pokroviteljstvom Grada Solina

Urednice:

Jasna Jeličić-Radonić i Mirjana Matijević Sokol

Pripremni odbor:

Jasna Jeličić-Radonić, Mirjana Matijević Sokol,
Marina Šegvić, Špiro Žižić, Dino Demicheli, Ivan Matijević

Nakladnik:

Javna ustanova u kulturi „Zvonimir“ Solin

Za nakladnika: Špiro Žižić

Lektura: Elizabeta Garber

Fotografija na naslovnici: Tonko Bartulović

Grafički dizajn / Računalni slog: Neven Marin

Tisak: Dalmacija papir, Split

Naklada: 100 primjeraka